

мислеше — за тяхната политическа неблагонадеждност. Разбира се, тѣ ще го изслушатъ покорно, мълчаливо и ще се поправятъ, защото сигурно бѣха жертва на нѣкой селски демагогъ . . . Тѣ слушаха внимателно думитѣ му и го разглеждаха предпазливо. Той бѣше гладъкъ, червендалестъ, здравъ и лѣскаво лѣтното палто сѣкашъ бѣше залепено върху широкия му охраненъ грѣбъ.

Разговорътъ се водѣше около ненадейното му посещение.

— Еднажъ ми падна пжтъ, че рекохъ, чакай да се видимъ, толкоза години, забравихме се . . .

— Ти, и кое си забравилъ, и кое не, ама ние нито булката ти знемъ, нито децата ти . . .

— Булката е добре. Децата.. Румчо тази година свърши френския колежъ, пъкъ Емилия минава за седмия класъ . . .

— Две деца ли имашъ само?

— Две.

— Да ти сж живи! — благослови старата. — Ами пакъ тамъ ли си живѣете . . . , дето и напредъ?

— Тамъ. Но догодина ще се мѣстимъ въ София.

— Въ Софя сигуръ те мѣстятъ на служба?..

— Не ме мѣстятъ, но . . . Ще се пенсионирамъ и ще почна частна работа . . . Мене, право да си кажа, по ми е добре въ провинцията, но заради децата . . . Емилия ще следва консерватория, пъкъ Румчо . . . Ще видимъ . . . Смѣтамъ да го изпратя въ Германия, макаръ че го готвѣхъ за Франция или френска Швейцария . . . Въ Германия ще получи не само образование, но и здравъ националенъ духъ . . .

— Фашистки! — поясни натъртено Маринъ. Инженерътъ се извърна като захапанъ.